

Arrest

nr. 190 522 van 8 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat B. BLEYAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Vlorë (Albanië) en bent u een Albanees staatsburger. Van origine behoort u tot de Cham, een Griekse minderheid in Albanië. Vanaf eind de jaren tachtig van de twintigste eeuw heeft de Albanese geheime dienst een dossier over u. U bent namelijk in het bezit van een foto van de eigendommen die uw familie in Griekenland nog heeft en eveneens bent u zeer goed op de hoogte van de geschiedenis van Chameria en de problemen die de Cham kennen in het huidige Albanië. In 1988 werd uw hond gedood door de Albanese geheime dienst en werd aan uw ouders gezegd dat u hetzelfde lot is toebedeeld. In datzelfde jaar werd u eenmaal bedreigd door vier onbekende personen. In de jaren negentig werd u lid van de Albanese Legaliteitspartij (PLL). Als gevolg daarvan werd uw woning in 1997 het doelwit van een bomaanslag en besloot u samen met uw

echtgenote te vluchten naar Italië. Uiteindelijk diende u samen met uw toenmalige echtgenote A. op 22 december 1999 een eerste asielaanvraag in in België. U haalde enkel uw lidmaatschap tot de PLL en de bomaanslag aan als asielmotieven maar u sprak niet over de problemen die u ondervond als gevolg van uw afkomst uit Chameria. Wel stelde u naar aanleiding van uw lidmaatschap tot de PLL in de jaren negentig bedreigd te zijn geweest door onbekenden. In het kader van deze asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing omdat er absoluut geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen en deze van uw echtgenote. In het kader van het door u ingediende beroep bij het Commissariaat-generaal werd op 3 december 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Ook het Commissariaat-generaal oordeelde dat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. De Raad van State verwierp uw beroep tot schorsing en tot nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing op 2 februari 2005. Nadien bleef u tot 2011 in België wonen, zonder terug te keren naar Albanië. In 2011 werd u in België veroordeeld tot een gevangenisstraf en vluchtte u naar Italië. In augustus 2013 keerde u kort terug naar Albanië om een paspoort aan te vragen. Drie dagen na uw aankomst werd u aangesproken door twee broers van uw (inmiddels ex-)vrouw A., R. en B.T.. Omdat uw ex had rondgestrooid dat u haar wou vermoorden, zeiden deze broers u dat u geliquideerd zou worden door een zekere O., een neef van uw ex, een notoir drugssmokkelaar en momenteel ook een lokale Albanese volksvertegenwoordiger. Hoewel u slechts een week in uw thuisland verbleef, stelde u in deze korte periode eveneens problemen ondervonden te hebben met de Albanese overheid omwille van uw afkomst uit Chameria. Concrete incidenten vonden er evenwel niet plaats. Na het verkrijgen van uw paspoort - zo'n twee dagen na de bedreigingen vanwege uw ex-schoonfamilie - verliet u Albanië en vertrok u opnieuw naar Italië. Bij binnenkomst aldaar werd door de Italiaanse autoriteiten opgemerkt dat u in België bij verstek veroordeeld was tot een gevangenisstraf. De Belgische politie kwam u halen in Italië en onder hun escorte keerde u terug naar België. U bleef opgesloten in de gevangenis tot begin juli 2017. U werd vervolgens overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge in afwachting van een repatriëring naar Albanië. Op 11 juli 2017 vroeg u een tweede keer asiel aan. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u geliquideerd te worden, enerzijds door de Albanese geheime dienst omwille van uw afkomst uit Chameria en omdat u een foto van uw eigendommen in Griekenland in uw bezit heeft en anderzijds door de handlangers van de Albanese volksvertegenwoordiger, en tevens neef van uw exvrouw, O., omdat u haar naar hun mening wil vermoorden. Bovendien stelt u niet te kunnen terugkeren omdat u in België uw kinderen wil beschermen tegen hun psychopathische moeder en omdat u in België een medische behandeling wil krijgen voor verschillende aandoeningen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw paspoort, uitgereikt op 24 juli 2013, en uw identiteitskaart, uitgereikt op 30 november 2011, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. Vooreerst dient beklemtoond te worden dat zowel De Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing namen omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen. Deze vaststelling plaatst het nodige voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid temeer u in het kader van deze eerste asielaanvraag met geen woord repte over de asielmotieven die u in het kader van onderhavige asielaanvraag aanbracht. Zo verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag niet te kunnen terugkeren naar Albanië omdat u ten gevolge van uw etnische origine sinds eind de jaren tachtig van de twintigste eeuw gezocht wordt door de Albanese geheime dienst. U werd eenmaal bedreigd, uw hond werd vermoord en uw ouders werd gezegd dat u hetzelfde lot beschoren zou zijn. Het gegeven dat u deze problemen naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag in 1999 niet aanbracht maar dat u dit in 2017 als één van de voornaamste redenen beschouwt voor uw onmogelijkheid om terug te keren naar Albanië, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Uw rechtvaardiging dat u toentertijd gewoon antwoord gaf op de vragen van de Belgische asielinstanties en dat u geen ervaring had met dergelijke vraaggесprekken, kan niet weerhouden worden (CGVS, p. 12). Er kan en mag redelijkerwijs verwacht worden dat u dergelijke kernelementen aanhaalt uit eigen beweging. Ook van de mogelijkheid iets toe te voegen, maakte u, luidens uw verklaringen toen geen gebruik (CGVS 2ste AA, p. 12).

Daarnaast is het ook zeer bevreemdend dat u in de schriftelijke vragenlijst die u diende in te vullen naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen enkele melding maakt van uw problemen met de

Albanese geheime dienst. U werd nochtans gevraagd naar een overzicht van alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1). U refereerde in uw antwoord op deze vraag enkel naar de algemene situatie in Albanië en geenszins naar een persoonlijke problematiek. Daarnaast werd u ook gevraagd naar de concrete moeilijkheden die u vreest indien u naar Albanië terug zou keren (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 5.1). In uw antwoord op deze vraag gaf u enkel medische motieven aan, op geen enkel moment refereerde u naar problemen met de Albanese geheime dienst. Het gegeven dat u deze problemen met de Albanese overheid geenszins onder woorden bracht, maar deze een week later omschrijft als de voornaamste reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw rechtvaardiging dat u slechts rekening hield met de vragen op het formulier houdt echter geen steek (CGVS 2de AA, p. 15), net omdat er in de vraagstelling uitdrukkelijk gevraagd wordt naar deze nieuwe elementen en deze moeilijkheden. Bovendien vangt de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' die u invulde naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag aan met de melding dat van u verwacht wordt dat u een duidelijk overzicht geeft van de redenen van uw nieuwe aanvraag, dat het Commissariaat-generaal vervolgens op basis van uw schriftelijke antwoorden onderzoekt of uw aanvraag in overweging kan worden genomen, dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk gesprek en dat het bijgevolg erg belangrijk is dat u alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag aanbrengt in de schriftelijke verklaring. Ook uw stelling dat u aan geheugenverlies lijdt (CGVS 2de AA, p. 15) kan niet weerhouden worden gezien u geen enkel document ter staving van deze problematiek kon neerleggen.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u de beweerde moeilijkheden met de geheime dienst geenszins concreet kon maken. Hoewel u meermaals gevraagd werd uw problemen met de geheime dienst te concretiseren, kwam u niet verder dan te verwijzen naar algemeenheden (CGVS 2de AA, p.6-7).

Bovendien kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo diende u pas uw huidige tweede asielaanvraag in nadat u op de hoogte werd gebracht van een nakende geplande repatriëring. U verbleef op dat moment evenwel al ettelijke jaren in België en uw eerste asielaanvraag was definitief afgesloten op 2 februari 2005. U stelde eerder geen nieuwe asielaanvraag ingediend te hebben omdat u in 2008 een verblijfsvergunning had verkregen tot 2011 (CGVS 2de AA, p.13). Dit rechtvaardigt evenwel uw nalaten in de periode 2008-2011. Bovendien blijkt een dergelijke toekenning geenszins uit uw administratief dossier, integendeel. Al uw verblijfsprocedures werden steeds afgewezen. Ook het feit dat u in 2011 naar Italië trok waar u twee jaar verbleef zonder een asielaanvraag in te dienen, is geenszins te rijmen met een gegronde vrees. Ter rechtvaardiging stelde u enkel dat asiel in Italië niet bestaat (CGVS, p. 13), een uitleg die allerm minst strookt met de realiteit. De vaststelling dat u ook in Italië geen beroep deed op de aanwezige beschermingsmogelijkheden ondergraaft nogmaals op fundamentele wijze uw vrees om naar Albanië terug te keren en aldaar geliquideerd te worden door de Albanese geheime dienst.

Voorts, gesteld dat u daadwerkelijk gezocht wordt door de Albanese geheime dienst omwille van uw afkomst, is het enerzijds ten zeerste merkwaardig dat u in 2013 wel terugkeert naar Albanië om er aan paspoort aan te vragen. Anderzijds is het ronduit bevreemdend dat dit paspoort u toegekend wordt en dat u enkele dagen later op een legale wijze – i.e. met behulp van uw paspoort (CGVS, p. 6) - Albanië kon verlaten. Bovendien blijkt uit uw identiteitskaart, gezien deze uitgereikt werd in november 2011, dat u, niettegenstaande uw verklaringen dat u in 2011 naar Italië trok en daar tot in 2013 bleef (CGVS, p. 8), voordien reeds naar Albanië was afgereisd, wat nogmaals afbreuk doet aan de door u beweerde vrees. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw beweerde problemen met de Albanese geheime dienst.

Volledigheidshalve kan wat betreft de situatie voor Grieken in Albanië verwezen worden naar informatie waaruit blijkt dat er actueel slechts weinig problemen resten waarmee Grieken in Albanië kunnen geconfronteerd worden. Hoewel het in Albanië mogelijk is om op alle niveaus in het Grieks onderwijs te genieten, is het onder meer moeilijker om Grieks onderwijs te volgen in gebieden waar de Griekse minderheid ondervertegenwoordigd is en om officiële documenten in Zuid Albanië ook in het Grieks te verkrijgen. Ook zijn een aantal eigendomskwesaties niet opgelost, hetgeen echter ook voor etnische Albanese geldt. Voor het overige blijkt dat nationalistische Grieken het gebrek aan mensenrechten voor de Griekse minderheid in Albanië in alle redelijkheid niet langer kunnen aankaarten, aangezien er een oplossing werd gevonden voor de meeste noden op het vlak van cultuur en onderwijs. Bovendien is de Griekse minderheid zowel op lokaal als nationaal vlak politiek vertegenwoordigd. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Albanese context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van

Genève. Om te beoordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in Vluchtelingrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Gelet op de geciteerde informatie hebben eventuele problemen van discriminatie van de Griekse minderheid in Albanië niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de bedreigingen die u kreeg vanwege de twee broers van uw ex-vrouw die stelden dat handlangers van volksvertegenwoordiger O. u zouden liquideren omdat uw ex had rondgestrooid dat u haar wou vermoorden, kan wederom vooreerst verwezen worden naar het loutere gegeven dat u deze problemen niet aanhaalde in de schriftelijke verklaring die u gaf in het kader van deze asielaanvraag. Bovendien kon u niet eens de volledige naam van O. opnoemen (CGVS 2de AA, p. 6), hetgeen minstens merkwaardig genoemd kan worden. Ook wie die handlangers van O. zouden zijn, kon u weergeven (CGVS 2de AA, p. 14). Het gegeven dat deze O. een bekende drugshandelaar zou zijn, is bovendien een blote bewering, u kon slechts stellen dat dit algemeen geweten is in Albanië (CGVS 2de AA, p. 10). U bracht evenwel geen concrete informatie of elementen aan waaruit dit zou kunnen blijken. Dergelijke vaststellingen ondermijnen alvast uw beweerde vrees door zijn handlangers vermoord te worden. Bovendien bent u van deze bedreigingen geen aangifte gaan doen bij de Albanese politie, dit omdat u de Albanese politie corrupt is in al haar gelederen (CGVS 2de AA, p. 12). Gevraagd naar waarop u zich baseerde, kon u slechts stellen dat u dat van iedereen vernam tijdens uw kortstondige verblijf in Albanië in 2013. Gevraagd naar concrete elementen uit uw eigen ervaring, repliceerde u wederom in algemene termen. U bracht evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat u persoonlijk ten gevolge van corruptie geen beroep zou kunnen doen op de hulp van de Albanese autoriteiten (CGVS 2de AA, p. 12). Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u aldus niet aannemelijk gemaakt dat u voor de gevreesde problemen met O. – problemen die trouwens niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, daar zij werden ingegeven door het gerucht dat u uw vroegere partner zou vermoorden – niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van moeilijkheden geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten.

Voor wat betreft uw medische problematiek kan voorts gesteld worden dat een dergelijk motief geenszins verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin ressorteren medische problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Albanië geen beroep zou kunnen doen op enige medische behandeling. U stelde in 2013 weliswaar eenmaal een dokter bezocht te hebben, waarvan u de naam overigens niet meer kon weergeven, maar andere vormen van medische bijstand zocht u niet op. Evenmin kon u andere concrete elementen weergeven waaruit zou blijken dat u in Albanië niet op afdoende medische hulp zou kunnen rekenen (CGVS 2de AA, p. 10 en 11). Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende uw stelling dat u niet naar Albanië kan terugkeren omdat u uw twee - meerderjarige - kinderen niet wil achterlaten in België bij hun psychopathische moeder – i.e. uw ex-vrouw A. - kan tot slot gesteld worden dat een dergelijk motief niet relevant is voor de beoordeling van uw asielaanvraag gezien deze slechts handelt over uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie geenszins weerleggen. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen uw identiteit en uw nationaliteit aan, dewelke geenszins betwist worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de elementen die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures, gesteld kan worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Krantenbericht dd. 01.02.2016", "Extract Wikipedia met vrije vertaling", "« Albanië is geen veilig land meer », BELGA dd. 29.06.2016" en "Resolutie van het Europees Parlement van 15 februari 2017 over het verslag van de Commissie 2016 over Albanië".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 augustus 2017 een schending aan van "de artikelen 39/2, 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen".

Hij voegt "Krantenbericht dd. 01.02.2016" en "Extract Wikipedia met vrije vertaling" bij zijn verzoekschrift waaruit volgens hem "valt af te leiden dat er nog steeds ernstige inbreuken zijn in ALBANIË waarbij de Griekse minderheid wordt gediscrimineerd en onroerende goederen worden ontnomen". Hij benadrukt dat "Albanië werd trouwens in 2016 nog van de lijst van veilige landen geschrapt", waarvoor hij verwijst naar het artikel "« Albanië is geen veilig land meer », BELGA dd. 29.06.2016". Volgens verzoeker zijn "dergelijke inbreuken weldegelijk van aard om gelijkgesteld te worden met een vrees in de vluchtelingrechtelijke zin van het woord en kunnen uit hun aard, intensiteit en draagwijdte als een vervolging aanzien worden: het recht op een gezinsleven, privacy en geen willekeurige vervolging wordt immers ernstig aangetast door dergelijke acties". Hij klaagt aan dat "het administratief dossier bevat geen informatie aangaande deze feiten".

Waar hem verweten wordt geen aangifte van de doodsbedreigingen te hebben gedaan bij de lokale autoriteiten, wijst verzoeker op de informatie bij het administratief dossier waaruit zou blijken dat "het fenomeen van corruptie, ondanks alle EU aanmaningen, alomtegenwoordig blijft in Albanië". Hij stelt: "In de Resolutie van het Europees Parlement van 15 februari 2017 over het verslag van de Commissie 2016 over Albanië werd in die zin nog de politieke inmenging in onderzoeken en rechtzaken betreurd en werd aangedrongen op meer inspanningen op het vlak van het beheer van juridische procedures, zoals verbetering van de toegang tot rechtbanken en de toewijzing van middelen die de rechtbanken in staat stellen doeltreffend te opereren en uitte het Parlement zijn bezorgdheid over het feit dat de corruptie op veel gebieden onverminderd groot is en een groot probleem blijft, waardoor het vertrouwen van de bevolking in openbare instellingen afneemt. In diezelfde resolutie uitte het Parlement eveneens zijn ernstige bezorgdheden over het zeer hoge percentage moorden in Albanië dat wordt gepleegd met vuurwapens." en voegt bij zijn verzoekschrift "Resolutie van het Europees Parlement van 15 februari 2017 over het verslag van de Commissie 2016 over Albanië".

Verzoeker vraagt "de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag te vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 39/2 §1, 1°, Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen en dienvolgens het dossier opnieuw te verwijzen naar de Commissaris-generaal teneinde te handelen naar recht", minstens "de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag te hervormen nu er weldegelijk ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 en aldus aan verzoeker het hoedanigheid van vluchteling toe te staan, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen".

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 25 juli 2017 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Op 5 april 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielrelaas omtrent zijn problemen met onbekenden door zijn lidmaatschap van de PLL. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 november 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, gezien verzoekers asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker volgende nieuwe elementen aan: hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Albanië omwille van (i) problemen met de geheime dienst omwille van zijn etnie; (ii) de situatie voor Grieken in Albanië; (iii) de bedreigingen vanwege twee broers van zijn ex-vrouw; (iv) medische problemen; (v) zijn meerderjarige kinderen die hij niet in België wilt achterlaten bij zijn ex-vrouw.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”.*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien (i) verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag enkel melding maakte van problemen met onbekenden door zijn lidmaatschap van de PLL, doch niets vertelde over problemen met de geheime dienst omwille van zijn etnie of over de situatie voor Grieken in Albanië in het algemeen; (ii) hij tijdens zijn huidige, tweede, asielaanvraag bij het invullen van de schriftelijke vragenlijst louter zijn medische motieven aanbracht, maar niets neerschreef over zijn problemen met de geheime dienst, met discriminatie omwille van zijn etnie of met de broers van zijn ex-vrouw; (iii) verzoeker zijn beweerde problemen met de geheime dienst geenszins concreet kon maken (gehoor 18 juli 2017, p. 6-7); (iv) hij zich na het aanvangen van de beweerde problemen met de geheime dienst nog vrijwillig tot de Albanese autoriteiten richtte door tweemaal naar zijn land terug te keren en er in 2011 een Albanese identiteitskaart uitgereikt te krijgen en in 2013 een paspoort aan te vragen en op legale wijze te bekomen (gehoor 18 juli 2017, p. 6); (v) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er actueel slechts weinig problemen zijn waarmee Grieken in Albanië kunnen geconfronteerd worden en dat eventuele problemen van discriminatie van de Griekse minderheid in Albanië niet van die aard, intensiteit en draagwijdte zijn om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden; (vi) niet blijkt dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om op te treden en bescherming te bieden bij discriminatie jegens de Griekse minderheid in Albanië; (vii) de bedreigingen vanwege de twee broers van zijn ex-vrouw louter interpersoonlijke problemen betreffen en aldus niet ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenstatus; (viii) verzoeker over deze bedreigingen enkel vage verklaringen aflegde (gehoor 18 juli 2017, p. 6, 10, 12, 14); (ix) hij niet aantoont dat hij voor deze bedreigingen niet zou kunnen rekenen op hulp en bescherming door de Albanese autoriteiten, gelet op de informatie in het administratief dossier in dit verband; (x) de door verzoeker aangehaalde medische problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; (xi) hij niet aantoont dat hij Albanië geen beroep zou kunnen doen op een medische behandeling, daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij hiervoor amper pogingen ondernam (gehoor 18 juli 2017, p. 10-11); (xii) verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar Albanië zijn twee meerderjarige kinderen bij zijn ex-vrouw in België moet achterlaten niet relevant is voor zijn asielaanvraag gezien de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade getoetst moet worden ten aanzien van zijn land van herkomst.

2.4. De stellingen in het verzoekschrift *“dat er nog steeds ernstige inbreuken zijn in ALBANIË waarbij de Griekse minderheid wordt gediscrimineerd en onroerende goederen worden ontnomen”, dat “dergelijke inbreuken weldegelijk van aard (zijn) om gelijkgesteld te worden met een vrees in de vluchtelingrechtelijke zin van het woord en kunnen uit hun aard, intensiteit en draagwijdte als een vervolging aanzien worden: het recht op een gezinsleven, privacy en geen willekeurige vervolging wordt immers ernstig aangetast door dergelijke acties”* en dat *“Albanië werd trouwens in 2016 nog van de lijst van veilige landen geschrapt”,* waarvoor verzoeker verwijst naar *“Krantenbericht dd. 01.02.2016”, “Extract Wikipedia met vrije vertaling”* en *“« Albanië is geen veilig land meer », BELGA dd. 29.06.2016”,* tonen niet aan dat de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De Raad stelt vast dat de motivering in de bestreden beslissing aangaande de situatie voor Grieken in Albanië gebaseerd is op verschillende bronnen, met name *“Wikipedia - Chamëria”, “Wikipedia - Cham issue”, “Wikipedia - Cham Albanians”,* een lijst van Albanese volksvertegenwoordigers, twee krantenartikelen van 15 december 2016, het rapport *“Albanian State Policy to National Minorities on Educational and Cultural Viewpoint After 1990”* van maart 2013, het artikel *“Albania - Greeks” van Minority Rights Group* van 2016 en het rapport *“Balkan Series: The Greek Minority in Albania - Current Tensions”* van januari 2010, terwijl de argumentatie in het verzoekschrift louter gestoeld is op één paragraaf van de Wikipedia-pagina *“Human Rights in Albania”,* waar in voetnoot verwezen wordt naar een artikel van februari 1995 en naar het *“Krantenbericht dd. 01.02.2016”* over eigendomskwesties, en op de vaststelling dat Albanië in 2016 geschrapt werd van de lijst van veilige landen (*“« Albanië is geen veilig land meer », BELGA dd. 29.06.2016”*), waarin geen melding wordt gemaakt van de situatie voor Grieken in Albanië. Een dergelijke verwijzing naar een krantenartikel volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. De Raad stelt vast dat uit de talrijke bronnen van informatie in het administratief dossier blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te

professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, onder andere om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, zoals verzoeker aanvoert en zoals ook blijkt uit de door hem bijgevoegde *“Resolutie van het Europees Parlement van 15 februari 2017 over het verslag van de Commissie 2016 over Albanië”*, volgt uit de informatie in het administratief dossier eveneens dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen, dat er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij (soms zelfs hooggeplaatste) functionarissen, nam toe. Uit voornoemde informatie blijkt verder nog dat, in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, gezien wangedrag van politieagenten immers niet zonder meer gedoogd wordt en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens zijn voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig. De Raad benadrukt ten slotte dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar niet absoluut of tegen elk feit begaan door derden, gezien de autoriteiten de plicht hebben om burgers te beschermen, maar deze plicht geenszins een resultaatsverbintenis inhoudt.

2.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij geen aangifte van de doodsb bedreigingen heeft gedaan bij de lokale autoriteiten omdat *“het fenomeen van corruptie, ondanks alle EU aanmaningen, alomtegenwoordig blijft in Albanië”* en omdat *“In de Resolutie van het Europees Parlement van 15 februari 2017 over het verslag van de Commissie 2016 over Albanië werd in die zin nog de politieke inmenging in onderzoeken en rechtzaken betreurd en werd aangedrongen op meer inspanningen op het vlak van het beheer van juridische procedures, zoals verbetering van de toegang tot rechtbanken en de toewijzing van middelen die de rechtbanken in staat stellen doeltreffend te opereren en uitte het Parlement zijn bezorgdheid over het feit dat de corruptie op veel gebieden onverminderd groot is en een groot probleem blijft, waardoor het vertrouwen van de bevolking in openbare instellingen afneemt. In diezelfde resolutie uitte het Parlement eveneens zijn ernstige bezorgdheden over het zeer hoge percentage moorden in Albanië dat wordt gepleegd met vuurwapens.”* en voegt bij zijn verzoekschrift *“Resolutie van het Europees Parlement van 15 februari 2017 over het verslag van de Commissie 2016 over Albanië”*, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor de bedreigingen vanwege twee broers van zijn ex-vrouw geen enkele stap ondernam om bescherming te zoeken bij de Albanese autoriteiten (gehoor 18 juli 2017, p. 12), terwijl een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de staat noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Ter terechtzitting wordt nog vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij niet vreest dat hij bij een terugkeer naar Albanië zijn twee meerderjarige kinderen bij zijn ex-vrouw in België moet achterlaten maar dat hij vreest voor zijn ex-vrouw zelf omdat ze psychopatisch is, wat een nieuwe versie is van deze feiten.

2.7. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de elementen die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures, gesteld kan worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.8. Wat de aangevoerde schending van "de artikelen 39/2, 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen" betreft, antwoordt de Raad dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK